

“Ви најбоље познајете своје дете” – лекција коју сам на својој кожи научила

Нисам се ја припремала да будем “таква мама.” Која наваљује. Која доводи у питање мишљење стручњака. Која не узима здраво за готово њихов одговор “Добар је он”. Али када се ради о вашем детету, претворите се у особу какву никад ни сањали нисте—једноставно зато што “морате”.

Мој син се родио са 28 недеља. Сићушан, крхак, али већ борац. Месецима смо били на интензивној нези за новорођенчад¹ посматрали екране више него што смо га гледали у очи. Зато, када смо га коначно донели кући, са великим узбуђењем смо мотрили на сваки миљоказ развоја, као да је то неко чудо. А то и јесу била чуда —“његова” чуда.

Међутим, у себи сам увек осећала да нешто није сасвим у реду. Како су пролазили месеци, почела сам да примећујем кашњења—није брбљао као друге бебе, није седео без ослонца када су његови вршњаци већ пузали, а контакт очима је био краткотрајан. Сваки знак упозорења је наилазио на исти одговор: “Он одлично напредује с обзиром да је рођен са 28 недеља.”

У почетку сам то прихватала. Наравно да ће мало заостајати. Рекла сам себи да морам да се стрпим и престанем га упоређивати са другима. Али је немир у мени растао.

Почела сам да водим евиденцију—видео снимке, фотографије, датуме. Носила сам их са собом на редовне прегледе код педијатра. Изнела сам своју забринутост, у почетку са оклевањем, али сваки пут све гласније.

Али сам више пута била уђуткана.

“Надокнадиће он то.”

“Дечаци се спорије развијају.”

“Ви превише размишљате о томе.”

“Неке маме пошто-пото хоће да добију неку дијагнозу да би имале право на новчану помоћ.”

То последње ме је погодило.

Мени новчана помоћ није била ни на крај памети—све што сам хтела су били “одговори”. Смернице. Да неко каже, “Да, видим на шта мислите. Да испитамо то.” Али се то никад није десило. Бар не у почетку.

На крају сам изгубила стрпљење. Почела сам да тражим мишљење других здравствених радника. Сатима сам читала студије о развоју деце, све док ми се вид није замутио. Не зато што нисам имала поверење у лекаре—него зато што они нису имали поверење у “мене”.

И коначно, након скоро две године инсистирања и првог епилептичног напада мог сина смо добили прву дијагнозу: глобално развојно кашњење, церебрална парализа и епилепсија. То још увек није био одговор на сва питања, али нам је пружио одређени оквир. И са тим је онда дошла интервенција у раној фази, терапије и подршка коју сам све време молила.

Сећам се како сам плакала првог дана код новог педијатра нашег сина — не због дијагнозе, него зато што га је напoкoн неко заиста "видео". Докторка "нас" је примила и рекла ми је да ја сада могу да будем мама и водим бригу о свом сину, а она ће координисати медицинску страну неге.

Сада, након више година, он добро напредује на свој, јединствени начин. Још увек постоје изазови, али је напредовао боље него што је било ко очекивао од њега. И док сам пролазила кроз све то, научила сам, пре свега, једно:

"Ви најбоље познајете своје дете."

Та фраза ми је раније звучала испразно. Али је сада држим попут штита. Нико не проводи више времена са вашим дететом. Нико не види оно што ви видите из дана у дан. Ваши инстинкти су "реални", и "важећи".

Ако сте родитељ који ово чита и који се осећа као да вришти у празан простор, дозволите ми да будем глас који ће одјекивати: "Само наставите." Имајте поверење у себе. Не плашите се да постављате питања. Не плашите се да инсистирате. Ви нисте тешки—ви сте "посвећени".

А здравственим радницима: слушајте. Верујте мамама, татама и старатељима који не долазе код вас хистерични, него са срцем. Не тражимо да нас етикетирасте или да нам нешто уделите. Ми нашој деци само покушавамо да дамо најбоље могуће на почетку њиховог живота, што и заслужују.

Требало ми је дуго да повратим самопоуздање које се осети у мом гласу. Жао ми је што то нисам урадила и раније. Али сада подижем глас—не само за мог сина, него и за сваког родитеља који још увек тражи некога ко ће га саслушати.

И за вас који ово читате са стрепњом у грудима и питањима у срцу:
Ви то не умишљате.
Ви нисте сами.
Ви најбоље познајете своје дете.

Нека вам то буде ослонац. То је важније од свега.

Клер, мама која је одбила да буде ућуткана